

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23S/158/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6014201037
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Segeč
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6014201037.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Segeča a členov JUDr. Drahomíry Mikulajovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobkyne: H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX X. XXX, okres M., štátna občianka SR, zastúpená JUDr. Jozefom Švarcom, advokátom SAK č. 1927, so sídlom Horná 41, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Odbor opravných prostriedkov, Nám. L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-BB-OOP1-2014/023107-002/6GM zo dňa 10.06.2014 a o prerušení konania, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd žalobu žalobkyne **z a m i e t a**.
- II. Návrh na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.
- III. Žalobkyni sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozhodnutím I. st. správneho orgánu - Okresného úradu v Žiari nad Hronom č.: OU-ZH-OVVS-AA/2014/00372, 00373, 00374 2013/760, 761, 762/STL zo dňa 07.01.2014 bolo vo veciach priestupkov podľa § 1 a § 4 ods. 1 zákona NR SR č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa § 52 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov rozhodnuté tak, že obvinené:

1. T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, okr. M., sa uznáva vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu drobným ublížením na zdraví podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že dňa 08.07.2013 v čase okolo 14.30 hod v Obci X. pri dverách rodinného domu č. XX zobrala z okna domu kvetináč, ktorý hodila do Z. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, okr. M. a zasiahlo ho ním do oblasti tváre, čím mu podľa lekárskej správy zo dňa 08.07.2013, vyhotovenej J. H. E., spôsobila zranenie, a to zmliaždenie mihalnice a okolo očnej oblasti s predpokladanou dobou liečenia do 5 dní bez PN.
2. H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, okr. M., bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že dňa 08.07.2013 v čase okolo 14.45 hod v K. X., cez pootvorené dvere rodinného domu č. XX udrela T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, okr. M., otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti tváre, avšak jej nespôsobila zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie, liečenie alebo PN.

Okresný úrad v Žiari nad Hronom, Odbor všeobecnej vnútornej správy, uložil obvineným za tieto priestupky podľa § 49 ods. 2 Zákona o priestupkoch s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch každej sankciu pokarhanie.

Konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, z ktorého bola podozrivá Q. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, okr. M. a ktorého sa mala dopustiť tým, že dňa 08.07.2013 v čase okolo 14.45 hod na schodoch rodinného domu č. XX v K. X. udrela H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, okr. M., otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti tváre, pričom jej nespôsobila zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie, liečenie alebo PN, bolo v zmysle § 76 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch zastavené preto, že skutok, o ktorom sa koná, sa nestal.

Z dôvodov I. st. rozhodnutia ohľadom žalobkyne H. U. bolo zistené, že Z. U. (manžel žalobkyne) po incidente s T. U. odišiel domov a T. U. vošla do domu č. XX, kde bývajú svokrovci, zamkla sa, volala políciu a následne aj dcéru Q. U., keď medzitým k rodinnému domu č. XX prišla H. U., ktorú T. U. nechcela pustiť dnu, ale keď do rodinného domu pustila svoju dcéru Q. U., tak H. U. vložila medzi dvere nohu a keď T. U. povedala H. U., že sa vyspala s Z. U. v čase, keď ešte nebol jej manžel, tak sa H. U. nahnevala a udrela T. U. otvorenou dlaňou do oblasti tváre, avšak jej nespôsobila zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie, čo potvrdila aj Q. U., keď uviedla, že dvere rodinného domu boli zamknuté, preto volala na matku T. U., aby jej dvere otvorila a keď matka dvere otvorila, tak H. U. vbehla po schodoch k dverám, vložila nohu do dverí, na čo H. U. povedala, aby odišla, že jej matka je rozrušená, ale H. U. ju nepočúvala, stále rukami, ktoré mala medzi dverami, chcela dvere otvoriť a pritom dala matke facu. Obvinená H. U. vo svojej výpovedi uznala len to, že keď jej T. U. povedala, že sa vyspala s Z. U. v čase, keď ešte nebol jej manželom, nahnevala sa a udrela T. U. dlaňou ruky do oblasti tváre, čo jej T. U. takým istým spôsobom vrátila. Správny orgán dospel k záveru, že T. U. svojím konaním dňa 08.07.2013 naplnila skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu drobným ublížením na zdraví podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch a H. U. naplnila skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia, za čo im v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 Zákona o priestupkoch s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o priestupkoch bola uložená sankcia pokarhanie. Pri určení druhu sankcie správny orgán vychádzal z ustanovenia § 12 Zákona o priestupkoch s prihliadnutím najmä na spôsob spáchania priestupkov, na ich následky, na mieru zavinenia, ako aj na osoby páchatelov, na to, že T. U. a H. U. nedorozumenia neriešili pokojnou cestou, ale T. U. fyzickým útokom voči Z. U., ktorému spôsobil zranenie, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie s dobou liečenia 5 dní bez PN a H. U. fyzickým útokom voči T. U., avšak jej nespôsobila zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske ošetrenie, liečenie ani PN, ako aj na skutočnosť, že menované neboli doposiaľ riešené na správnom orgáne v priestupkovom konaní, a preto uložená sankcia - pokarhanie by malo byť dostatočným ponaučením, aby sa v budúcnosti vyvarovali obdobného konania.

Proti rozhodnutiu I. st. správneho orgánu podala odvolanie žalobkyňa H. U., ako aj T. U.. Na základe podaného odvolania rozhodoval II. st. správny orgán - žalovaný Okresný úrad v Banskej Bystrici, odbor opravných prostriedkov, ktorý rozhodnutím č.: OU-BB-OOP1-2014/023107-002/6GM zo dňa 10.06.2014 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 3 Správneho poriadku rozhodnutie Okresného úradu v Žiari nad Hronom č.: OU-ZH-OVVS-AA/2014/00372, 00373, 00374 2013/760, 761, 762/STL zo dňa 07.01.2014 vo veci priestupku voči občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mala dopustiť obvinená T. U., zrušil a vec vrátil správne orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie veci.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku, rozhodnutie Okresného úradu Žiar nad Hronom, odboru všeobecnej vnútornej správy, č.: OU-ZH-OVVS-AA/2014/00372, 00373, 00374 2013/760, 761, 762/STL zo dňa 07.01.2014 vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť obvinená H. U., potvrdil.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku, rozhodnutie Okresného úradu Žiar nad Hronom, vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť obvinená Q. U., potvrdil.

Rozhodnutie ohľadom žalobkyne H. U. bolo v podstate odôvodnené tým, že H. U. sa priznala k spáchanému skutku v osobnej výpovedi pred správnym orgánom dňa 17.09.2013, ako aj 02.10.2013 s tvrdením, že potom, ako ju T. U. udrela otvorenou dlaňou do oblasti tváre, jej toto vrátila. Vo svojej výpovedi zo dňa 02.10.2013 sa výslovne priznala, že T. U. udrela otvorenou dlaňou ruky do oblasti tváre, čo potvrdzuje aj výpoveď Q. U.. V danom prípade sa teda nemohlo jednať o konanie v medziach

nutnej obrany, pretože aj keby išlo o odplácanie už ukončeného fyzického útoku, nejednalo by sa o jeho odvracanie, čo je jednou z podmienok nutnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu. V danej situácii neobstojí obhajoba uvedená v odvolaní, v zmysle ktorej obvinená H. U. nemohla cez pootvorené dvere v časovom štádiu chytenia a vykrúcania rúk vykonať rozmach rukou a úder do tváre T. U.. Obvinená H. U. vo svojej výpovedi pred správnym orgánom dňa 07.09.2013 uviedla, že pred svojím skutkom dvere otvorila, pričom chytenie a vykrúcanie rúk T. U. cez pootvorené dvere nebolo v konaní preukázané, preto ani nie je zahrnuté v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené a na rozsah podkladov zdokumentovaných I. st. správnym orgánom, odvolací orgán považuje vykonané dokazovanie za dostatočné pre náležité zistenie skutkového stavu veci. Po preskúmaní spisového materiálu odvolací orgán konštatoval, že obvinená H. U. v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie I. st. rozhodnutia v bode II. výrokovej časti a nepredložila I. st. správne orgánu, ako ani odvolaciemu orgánu žiadne nové dôkazy, na základe uvedených skutočností sa odvolací orgán stotožnil s právnym názorom I. st. správneho orgánu, ktorý vo veci rozhodol tak, ako je uvedené v bode II. výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu II. st. správneho orgánu - žalovaného podala v zákonnej lehote žalobu žalobkyňa, v ktorej navrhovala napadnuté rozhodnutie žalovaného č.: OU-BB-OOP1-2014/023107-002/6GM zo dňa 10.06.2014 v časti, ktorým rozhodnutie Okresného úradu v Žiari nad Hronom, odboru všeobecnej vnútornej správy, č.: OU-ZH-OVVS-AA/2014/00372, 00373, 00374 2013/760, 761, 762/STL zo dňa 07.01.2014 vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť H. U., zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Žaloba bola v podstate odôvodnená tým, že žalobkyňa namietala správnosť postupu žalovaného a zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom nesprávnosť postupu a z toho vyplývajúcu nezákonnosť napadnutého rozhodnutia videla v tom, že:

a) Je tu preukázaná neproporcionálna odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v bodoch I. - II., pokiaľ ide o bod III. týkajúci sa konania žalobkyne, obsahuje odôvodnenie veľmi strohé, nekonkrétne a čo je najpodstatnejšie neobsahujúce komplexné vyhodnotenie všetkých odvolacích námietok, teda je nepreskúmateľné.

b) Odvolací správny orgán sa v podstate nevenoval primárnej odvolacej výhrade, že ani po vykonaní rozsiahleho dokazovania nie je bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie tohto priestupku osobou žalobkyne, teda či sa skutok vôbec stal tak, ako je opísaný vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, či je hrubým správaním, a či dosahuje intenzitu priestupku, naviac keď v prípade obvinenej T. U. sa veľmi podrobne venoval celému priebehu rozhodujúcich častí skutkového deja, avšak jednotlivé dôkazy vyhodnotil v prípade T. U. jednostranne v jej prospech a u žalobkyne takto nepostupoval a dôkaznú situáciu vyhodnotil jednostranne v jej neprospech.

c) Odvolací orgán sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a v potrebnom rozsahu pre objektívne a spravodlivé rozhodnutie nevysporiadal s tým, že pre obvinenie žalobkyne je potrebné objektivizovať nepochybným dôkazným súborom a nie založiť ho na rozporných, protirečivých a predovšetkým nepreukázaných tvrdeniach T. a Q. U., podľa ktorých mala Valéria U. cez pootvorené dvere chytať a vykrúcať jej obe ruky a potom ju udrieť otvorenou dlaňou ruky do jej ľavého líca a pritom jej nadávať.

Žalobkyňa ďalej tvrdila, že II. st. správny orgán opomenul skúmať jej odvolacie námietky v tom, že práve T. U. ako prvá iniciovala útoky voči manželovi Z. U. v ich obydli, potom sa premiestnila do obydla svokrovcov a tam o 14.30 hod konala opakovane proti jej manželovi protiprávne a úmyselným konaním. Verzia T. U. nie je celkom súladná s verziou Q. U., čo do objasnenia jej údajných slovných prejavov, čo vyplýva aj z dôvodov napadnutého rozhodnutia, teda potom je nepreukázané, že sa T. U. konala hrubo. Pri rozhodovaní o údajnom priestupku neboli dostatočne a v rozsahu potrebnom na spravodlivé a objektívne rozhodnutie skúmané a vyhodnotené závažné skutočnosti a dôkazy a t. č. nie je skutkovo a predovšetkým dôkazne ustálené konanie, ktoré sa kladie žalobkyne za vinu, okrem iného možnou rekonštrukciou kritickej udalosti na mieste samom. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že rozhodnutie trpí skutkovými a právnymi vadami, pretože vo veci konajúci orgán nevyhodnotil správne dôležitosť a potrebu verifikácie skutkového stavu ďalšími dôkazmi, čo potom spôsobuje, že rozhodnutie správneho orgánu II. stupňa nie je dostatočne odôvodnené pre správne posúdenie veci.

Zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 25.03.2015 k veci uviedol, že pokiaľ bolo zrušené I. st. rozhodnutie správneho orgánu voči T. U. a pokiaľ bolo potvrdené rozhodnutie ohľadom H. U., považuje takýto postup za nesprávny, nakoľko pokiaľ ide o zavinenie, malo sa rovnako postupovať v oboch prípadoch. V prípade rozhodnutia v neprospech jednej účastníčky priestupkového konania sa malo

rovnako postupovať aj u druhej účastníčky priestupkového konania. Nutná obrana v súvislosti s T. U. sa mala skúmať vo vzťahu k Z. U., a preto je potrebné skúmať nutnú obranu aj vo vzťahu T. U. k H. U..

V podaní zo dňa 12.11.2014 zástupca žalobkyne navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pretože na Okresnom súde v Žiari nad Hronom prebieha konanie pod sp. zn. 1T 102/2014 vo veci obžalovaného Z. U., kde je nariadené hlavné pojednávanie na deň 08.12.2014, a v tomto konaní sa rieši otázka, ktorá z hľadiska dôkazných skutočností bude mať zásadný význam pre rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/158/2014, lebo v trestnom konaní sa bude široko dokazovať účasť Z. U., T. U. a H. U. na incidente dňa 08.07.2013 s vyhodnotením konkrétnych konaní týchto osôb. K tomu ďalej dodal, že žalobca poukazuje najmä na to, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav, teda že nie je bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie tohto priestupku žalobcom.

K žalobe žalobkyne podal vyjadrenie žalovaný, ktorý navrhoval žalobu žalobkyne zamietnuť. K veci ďalej uviedol, že fyzický útok H. U., špecifikovaný vo výrokovvej časti I. st. rozhodnutia, popisuje vo svojich výpovediach T. U. a Q. U., pričom H. U. sa k tomuto sama priznala v rozsahu, v akom je voči nej vyvodená administratívnoprávna zodpovednosť za priestupok. T. U. pred správnym orgánom uviedla, že H. U. jej najskôr chytila obe ruky a vykrúcala ich, potom ju udrela otvorenou dlaňou ruky do oblasti časti tváre. Túto skutočnosť potvrdzuje výpoveď Q. U., ktorá pred správnym orgánom uviedla, že H. U. chytila za ruky T. U., vykrúcala jej ich a potom jej dala facku. K tomuto konaniu sa pred správnym orgánom H. U. sama priznala tvrdením, že potom, ako ju T. U. udrela otvorenou dlaňou do oblasti tváre, jej to vrátila. Žalovaný správny orgán sa pridrižiava svojej argumentácie uvedenej v II. st. rozhodnutí, v zmysle ktorej sa v danom prípade nemohlo zo strany H. U. jednať o konanie v medziach nutnej obrany, pretože aj keby išlo o odplácanie fyzického útoku, ktorý bol už ukončený, nejednalo by sa o odvracanie, čo je jedna z podmienok nutnej obrany ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu. Vzhľadom na takto zistenú dôkaznú situáciu, podľa názoru žalovaného nie je možné vyvodiť záver, že spáchanie priestupku žalobcom nebolo preukázané. Žalobca v podanej žalobe okrem iného namieta, že vzhľadom na rozpory vo výpovediach T. U. a Q. U. týkajúcej sa slovného prejavu H. U., je spochybniteľné, že zo strany H. U. došlo k hrubému správaniu voči T. U.. Vo vzťahu k uvedenému konštatovaniu poukázal na formuláciu skutkovej veci vo výrokovvej časti I. st. rozhodnutia, kde je H. U. vyvodená priestupková zodpovednosť iba za preukázaný fyzický útok vedený proti T. U.. Keďže H. U. nebola v predmetnom konaní uznaná vinnou za svoj verbálny prejav, prípadné rozpory v jednotlivých výpovediach týkajúce sa špecializácie jej verbálneho prejavu považuje žalovaný z hľadiska zákonnosti rozhodnutia za irelevantné. Rovnako je žalovaný toho názoru, že na zákonnosť II. st. rozhodnutia nemá vplyv obsahovo rozsiahlejšia časť odôvodnenia vzťahujúca sa k bodu I. výrokovvej časti v porovnaní s časťou odôvodnenia vzťahujúceho sa k výroku o potvrdení rozhodnutia I. st. správneho orgánu, ktorým bola H. U. uznaná vinnou. Účelom formulácie odôvodnenia v časti výroku, ktorým bolo zrušené I. st. rozhodnutie v rozsahu obvinenia T. U., bolo podať I. st. správny orgán vyčerpávajúcu informáciu o zistených nedostatkoch a vysloviť právny názor takým spôsobom, aby v rámci nového prejednaní veci boli tieto nedostatky spoľahlivo odstránené, čo by zamedzilo prípadnému ďalšiemu predlžovaniu konania. Obsahovo stručnejšia formulácia odôvodnenia k bodu II. výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia nie je podľa názoru žalovaného prejavom nedostatočnej preskúmvacej činnosti odvolacieho orgánu, ale výsledkom vecného vyhodnotenia dokazovania vykonaného v danom rozsahu I. st. správny orgánom. S tvrdením žalobcu, podľa ktorého odvolací orgán prejednikoval údajne protiprávne správanie Z. U., ktorá je predmetom konania na súde, sa žalovaný nestotožňuje, pretože odvolací orgán v kontexte z dokumentovaných výpovedí iba vyhodnocoval mieru možného hroziaceho útoku, ktorý mohol odôvodňovať konanie obvinenej T. U. v medziach nutnej obrany. Ďalej zdôraznil, že v časti obvinenia T. U. bolo rozhodnutím žalovaného I. st. rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie veci, II. st. rozhodnutím nebolo rozhodnuté o vine alebo o nevine obvinenej T. U., ako ani vo veci Z. U., ktorý v predmetnom konaní ani nemal procesné postavenie obvineného.

Zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 25.03.2015 poukazoval na to, že H. U. vo svojich výpovediach trikrát zhodne uviedla, že sa dopustila útoku na T. U., že ju udrela do tváre. Tento skutok bol potvrdený aj Q. U. a takisto aj T. U. sa zhodla v tom, ako ku skutku došlo. Všetky tieto tri osoby boli prítomné na mieste incidentu. Pokiaľ sa vytýka nerovnováha v zdôvodňovaní rozhodnutia II. st. správneho orgánu, poukázal na to, že sa nejedná o totožnosť, resp. zhodu dôkaznej situácie. T. U. mala odlišnú situáciu a mohlo sa v jej prípade dokonca uvažovať, že postupovala v rámci nutnej obrany. Nesúhlasil s tým, že by robili prejudiciálne závery ohľadom skutku Z. U.. Tohto spomínali len s možnosťou nutnej obrany T. U.. Okolnosti, že ako sa skutok mal stať, potvrdili všetky tri účastníčky tohto incidentu. Pokiaľ zástupca

žalobkyne tvrdil, že sa jednalo o jednoliaty skutkový stav, pre rozhodnutie v administratívnom konaní nepovažuje toto tvrdenie za relevantné.

Krajský súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. a po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že zo strany správnych orgánov nedošlo k takému porušeniu zákona, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia, preto žalobu žalobkyne podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol a pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., tento taktiež zamietol, pretože krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli dôvody na prerušenie konania.

V danom prípade žalobkyňi bolo kladené za vinu spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu hrubým správaním podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch (zákon č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov).

Priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážením ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťou alebo iným hrubým správaním.

Hrubým správaním obvineného z priestupku predstavuje také správanie, ktoré sa vymyká z ustálených noriem občianskeho spolunažívania a jedným z obligatórnych znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch.

V danom prípade bolo preukázané hrubé správanie žalobkyne voči T. U., ktorého sa dopustila tým, že otvorenou dlaňou pravej ruky udrela T. U. do oblasti tváre, nespôsobila jej zranenie, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrenie alebo liečenie PN. K naplneniu skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch postačuje, ak priestupca inej osoby spôsobí drobné ublíženie na zdraví. V priebehu konania pred správnym orgánom sa samotná žalobkyňa priznala, že sa dopustila skutku, ktorý jej bol kladený za vinu, a to že dňa 08.07.2013 v čase okolo 14.45 hod v Obci X. cez pootvorené dvere rodinného domu č. XX udrela T. U. otvorenou dlaňou pravej ruky do oblasti tváre. Ku skutku, ktorý jej je kladený za vinu, sa žalobkyňa H. U. priznala vo svojej výpovedi pred správnym orgánom dňa 17.09.2013, ako aj dňa 02.10.2013, keď uviedla, že potom, ako ju T. U. udrela otvorenou dlaňou do oblasti tváre, jej to vrátila. Vo výpovedi zo dňa 02.10.2013 žalobkyňa priznala, že T. U. udrela otvorenou dlaňou ruky do oblasti tváre, čo potvrdila aj dcéra T. U. - Q. U.. Svedkami konfliktu v byte svokrovcov žalobkyne bola T. U., jej dcéra Q. U. a žalobkyňa. Z. U. nebol svedkom konfliktu, ktorý sa odohrával v byte svokrovcov - rodinný dom č. XX v Obci X.. Zo správneho spisu sa javí, že iniciátorkou útoku voči manželovi žalobkyne Z. U. bola T. U., na druhej strane ale agresorkou v dome svokrovcov č. XX v Obci X. bola žalobkyňa, ktorá sa snažila dostať do bytu svokrovcov, v ktorom sa schovala T. U., prekonala odpor T. U. a jej dcéry Q. U. a v konečnom dôsledku sa do tohto bytu aj dostala. To, že žalobkyňa sa snažila dostať do bytu svokrovcov prekonávaním odporu (vytláčaním dverí), vyplýva aj z výpovede žalobkyne, ďalej z výpovede T. U., ako aj z výpovede Q. U.. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe tvrdí, že neboli v dostatočnom rozsahu skúmané a vyhodnotené závažné skutočnosti a dôkazy, súdu nie je známe, aké dostatočné dôkazy a skutočnosti mali byť vyhodnotené, keď žiadne dôkazy ani nové skutočnosti žalobkyňa v žalobe neuviedla. Nie je postačujúce odkázať len na to, že nebol dostatočne zistený skutkový stav, žalobkyňa musí konkrétne aj uviesť, v čom bol nedostatočne zistený skutkový stav a aké dôkazy mali byť a neboli vykonané.

Žalobkyňa sa v podaní zo dňa 02.02.2015 domáhala prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo súd dal na takéto konanie podnet.

I napriek tomu, že proti obžalovanému Z. U. sa vedie na Okresnom súde v Žiari nad Hronom trestné konanie pod sp. zn. 1T 102/2014 (v čase rozhodovania správneho súdu toto konanie ešte nebolo ukončené, rozsudok nebol vyneseny), súd pri rozhodovaní o tomto návrhu dospel k záveru, že nie sú dôvody na prerušenie konania, pretože spáchanie priestupku zo strany žalobkyne bolo v správnom konaní preukázané, žalobkyňa sa sama priznala k spáchaniu priestupku, spáchanie priestupku bolo

dostatočne preukázané, nebol tu dôvod na prerušenie konania z dôvodu trestného konania voči obžalovanému Z. U.. Správne konanie môže prebiehať bez toho, aby bolo potrebné čakať na výsledky trestného konania. Okrem toho súd poukazuje aj na to, že obžalovaný Z. U. nebol účastníkom priestupkového konania. V čase spáchania priestupku sa mal nachádzať vo svojom dome.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel po preskúmaní veci a postupu správneho orgánu k záveru, že neboli preukázané skutočnosti, ktoré by mali mať za následok také porušenie práva, že by bolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a na prerušenie konania tak, ako to navrhovala žalobkyňa. Preto súd žalobu žalobkyne zamietol a návrh na prerušenie konania taktiež zamietol.

Súd nepriznal žalobkyňi náhradu trov konania, pretože žalobkyňa bola v konaní neúspešná. Rozhodnutie o trovách konania je v súlade s § 250k ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia. Odvolanie sa podáva písomne v dvoch vyhotoveniach cestou krajského súdu na Najvyšší súd SR. Odvolanie je možné podať len z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p.. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.